

странната Яворова асоциативност и предопределил внезапната обратимост на семантичните стойности. Асимилацията *бездна – връх – пустиня*, протичаща в публикуваното също през 1905 г. стихотворение „Еврей“ в обратен ред – *разтворилият се ад* (един от обичайните Яворови синоними на *бездната*) поглъща и *върха*, и *пустинята*, – е несравнимо по-сложен процес от метафоричното взаимопреливане и замяна на компонентите от интровертния ред *гръд – сърце – дух – душа*. Всъщност, тук не става дума за разпръскване на едно синтетично образно ядро и за известна произволност в употребата, а за едно константно виждане и мислене на битието – именно в преградната му устроеност, както и за прекалено нарасналата *перцептивност* на лирическото пространство. Тези особености не могат да не доведат до парадоксален лирически модел. От друга страна, реториката на *солипсизма* неизбежно рефлектира и върху топосния ред: в „Пръстен с опал“, „Умри!“, „Среднощен вихър“ и други творби топосните символики са подчинени на стремежа да се дефинира, заснеме, онагледи неонагледимото *отвъд*, т.е. да се отлее в завършен образ трансценденталното пространство, разположено *накрай световната пустиня* (1906), *в гори, в море широко* (1901), или както го формулира ранният Яворов: „Бог знай вече, де далече, / в диви пущинаци...“